

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 49. Quæ in ea Legatione secuta sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](#)

mini mei nec latum unguem discedere. Sæculum X.
Itaque non subibo conspectum Regis vestri A.C. 955.
sine Epistola mei. Nec ex ea unum ap-
cēm delebo. Sed & si Abderamus in Fi-
dem Catholicam convicia vomat, in fa-
ciem regeram; nec amore vitæ Religio-
nem prodam.

§. XLIX.

Quæ in ea Legatione secuta sint.

Hæc Regi Abderamo clam nunciantur.
Qui cum esset mortalium callidissi-
mus, nihil non egit, quo Legati constan-
tiam labefactaret. Cui non nisi diebus
Dominicis & Festis præcipuis ad Eccle-
siam, ædibus ejus proximam S. Martino
Sacram, procedere licebat, duodecim cu-
stodibus deducentibus. Quadam vero
Dominica in eam Ecclesiam pergenti
porrigitur Regis epistola, in qua præter
alias plurimas comminationes legeba-

Z 3 tur:

superius legatur: *Quid autem, Joannes ait, de Literis IMPERATORIIS.* Ubi Fleurius ver-
tit: *De literis Domini mei.* Hic vero legitur:
Quod nullo terrore, afflictione vel gratia ab his
quæ Imperatoriis suscepī mandatis defleſtar.
Nam nec sine Epistola Imperatoria &c. Itaque
Otto a suis Legatis *Imperator* appellabatur, ut
non æqualis modo, sed etiam Titulo, Potestate
& Majestate Barbaro principe major dignosce-
retur.

Sæculum X. tur : Si ad necem tibi inferendam me com-
A. C. 955. pellis, nullum in tota Hispania Christia-
num vivere sinam. Cogita igitur quod
animarum interfectorum reus apud Deum
futurus sis, si tua contumacia perierint.
Respondit Joannes, data epistola, fieri
baud posse, ut quidquam se a fide Principi
suo debita dederat. Quod si, inquietabat
membratim me concidi jubeas, atque hoc
die digitum, altera alium, tertia bra-
chium, tum pedem, tum crus, & ita re-
liqua singulis diebus amputari, intrepide
perferam. Si vero ceteros Christianos
in meam causam tractos interfeceris, non
mibi, sed tuæ servitiae reatum tantæ stra-
gis imputabit Deus, nobis autem melio-
rem vitam donabit.

Abderami
ingenium.

His ad Regem perlatis non modo
non excanduit, sed mitigatus etiam (non
enim Ottonis potentia ipsum latebat,
nec hostem formidandum ad iracun-
diam provocare audebat) Joanni signi-
ficari jubet; ipse, quid factò opus esset,
ediceret. Joannes: Tandem sapientiore
consilio rem tractatis. Si mox ab initio
id quæsivissetis, quantum tardii nobis vo-
bisque abstulissetis? quanto tempori pe-
percissetis? nunc facile est remedium.
* ad Impera- Mittat Rex vester ad nostrum*, qui in-
torem no- terrogent, quid facere me jubeat. San-
strum. te obediām.

Condi-

Conditione accepta, quæri coëptum, Sæculum X.
 quis longe profectionis laborem suscipe- A. C. 955.
 re incertamque fortunam experiri vel-
 let, promisitque Abderamus mercedem
 illi non modicam, qui negotium confe-
 cisset. Versabatur in Regia Christianus,
 nomine Recemundus, utriusque linguæ,
 Latinæ & Arabicæ gnarus, qui Libellos
 conquerentium vel postulantium Regi
 tradendos & Responsa concinnabat; nam
 omnia in Palatio scripto agebantur. Is
 igitur, cum ad obeundam hanc Legatio-
 nem operam condiceret, & gratum id
 esset Regi, ad Joannem se conferens, Ot-
 tonis, totiusque Nationis ingenium mo-
 resque exquirèbat. Eum Joannes solici-
 tum esse vetuit, aut dubitare, quin ab
 illa gente per amice exciperetur, dixit-
 que, literas se ei ad Abbatem suum de-
 ferendas commissurum. Tunc tempo-
 ris vacabat in Hispania quædam Cathe-
 dralis Ecclesia, quam Recemundus pro-
 mii loco sibi conferri petiit, & facile
 obtinuit. Unde ex Laico Episcopus subi-
 to evasit.

Itaque Recemundus confecto duo-
 rum mensium & quatuordecim dierum
 itinere ad Abbatiam Gorziensem perve-
 niens, & cunctis lætitiam profitentibus
 exceptus, inde Metas commeavit, ubi
 eum Episcopus Adalbero humanissime
 habuit, dum ad Regis Ottonis alloquium

Z 4 admitti

Sæculum X. admitti posset. Postquam vero Franco-
A. C. 955. furti negotium sibi commissum Regi O-
toni exposuit, dilaudata Joannis Legati
constantia, mittuntur ei literæ prioribus
leniores cum mandatis, quibus epistolam
primo sibi commissam dissimulare, &
quacunque demum ratione posset, pacis
& amicitiae foedera cum Abderamo pan-
gere, quo Saracenorum latrocinia tan-
dem reprimerentur, tum re confecta
viam domum strenue repetere jubeba-
tur. Cum Recemundus cum altero O-
tonis Legato, cui nomen Dudo, Cordu-
bam pervenisset, & in conspectum Abde-
rami deduci petiisset, ille dixit, velle se
antea prioris Legationis viros audire &
Monachum illum pertinaciæ haud vul-
garis hominem conspicere. Itaque post
trium circiter annorum lapsum statutum,
ut Joannes ad colloquium Abderami per-
veniret.

Urgebant Mauri, ut pro more illius
gentis Joannes splendente vestitu orna-
tus Regium obtutum subiret, cumque
ipse renueret, credidit Rex, pauperi
monacho facultates deesse, quibus ve-
stem pretiosam sibi compararet, ideo-
que ei decem libras nummorum misit.
Hos Joannes quidem accepit (quos nem-
pe pauperibus distribueret) gratias mu-
nificientiæ Regiæ agens, addidit vero re-
sponsum, Monacho dignum, se vestem
aliam

Joannes co-
ram Abdera-
mo.

aliam præter quam monasticam induere non posse. Quo ad Regem delato, ^{Sæculum X.} A. C. 955. *constantem animum cognosco, inquit, veniam, vel sacco teclus, videobo, & eo amplius mibi placebit.* Die præstituta Franci magno apparatu ad Palatium deducuntur, ubi inter multas cæremonias excepti, cubiculum Regis intrant, qui solus pretiosis tapetibus insidens, dextram interne osculandam, quod in illa gente maximus honor habetur, Joanni porrexit. Tum innuit, ut in sella parata acquiesceret. Postquam deinde de causa tot morarum quædam Rex præmississet, Joannes allata Domini sui dona tradit, & statim dimitti rogat. Admiratus Abderamus dixit; tam repente non debere separari, qui tanto temporis spatio se mutuo expectassent. Cum alia die in conspectum Abderami secundo fuisset introductus, ille multa de potentia & bellis Regis Ottonis quæsivit, dicens se maximi facere hunc Principem; illud vero sibi non probari, quod potestatem Regiam uni debitam cum Principibus divideret. (*) Hic abrumpitur unicum Exemplar, quod de vita S. Joan-

Z 5 nis

(*) Ecce præclaram regnandi Regulam Romanorum Imperatoribus a Barbaro traditam! verum etiam Regibus saepe non quod volunt, sed quod possunt, arripiendum est.

Sæculum X. nis Gorziensis supereft, eodem tempore
A. C. 956. a Joanne Metis ad S. Arnulphum Abba-
te ejus Discipulo, viro judicio & pru-
dentia prædito, scripta.

Mabill. Sæc. Ex aliis vero Scriptoribus accepimus,
V. p. 364. Joannem ab hac Legatione reversum
Gorziensi Monasterio Abbatem circa
annum 960. fuisse præfectum, atque an-
no 973. professionis Monasticæ quadra-
gesimo e vivis abiisse.

§. L.

Agapiti II. obitus. Joannes XII.
Papa.

Frod. Chro. Agapito II. Papa, postquam annis pro-
954. v. *Bar.* pe decem sedisset, anno nongentesi-
955. mo quinquagesimo sexto, ad Superos e-
vocato, & Patricio Alberico jam anno
nongentesimo quinquagesimo quarto fa-
tis functo, cui filius Octavianus, eti-
asset Clericus, in Romano Principatu
successerat, Romani eundem, juvenem
non plus octodecim annos natum, impu-
lerunt, ut Papa eligi vellet. Is se Joan-
nen XII. vocari præcepit, Pontificum
primus, qui nomen mutavit. (*) Cum
Baro. ex
MS. an. 957. igitur

(*) Cardinalis Baronius ad an. 955. *Hic*
autem revera primus inventus, qui mutavit si-
bi nomen, ut qui ex Ottaviano voluerit nomi-
nari